

Barraca 3 de les Ferreres

Rellinars

Ubicació

Comarca: Vallès Occidental
Lloc/Adreça: Les Ferreres
Alçada: 385

Coordenades:

Latitud: 41.65092
Longitud: 1.91004
UTM Est (X): 409240
UTM Nord (Y): 4611593

Classificació

Número de fitxa 08179 - 151
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Popular Contemporani Modern
Segle XVIII-XX
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Malgrat que encara resisteix el pas del temps força bé, la vegetació l'està envoltant i la llinda, partida encara que pugui durar varis anys, acabarà ressentint-se i caient.

Protecció Legal
Observacions protecció: Decret 27/2011 del Consell Comarcal del vallès Occidental
Accés Díficil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08178A001000120000OR
Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: ds., 11/05/2019 - 02:00

Descripció

Barraca de pedra seca situada en terres del mas de Les Ferreres, en el vessant hidrogràfic dret del torrent de l'Esbarzer. L'accés es fa pujant pel camí del Ginebral que ressegueix el torrent de l'Esbarzer fins arribar al gorg, per sota del revolt que fa el camí. En aquest indret, a mà esquerra s'enfila un corriol costerut que mena fins a la Pòpia. Després d'uns dos-cents metres de pujada, el corriol s'eixampla per deixar lloc a una pedrera natural de pedra calcària. Sense enfilar-se, a mà dreta s'entra a una feixa resseguida per un mur de pedra procedent d'aquesta pedrera on s'ha de deixar enrere una barraca adossada al mur i continuar un centenar de metres per entre la brolla calcícola.

Es tracta d'una construcció del tipus àeria adossada al marge situada al davant mateix de la pedrera que es va emprar tan per fer la barraca com els murs adjacents. És de planta circular, de 2,70 m de diàmetre interior. La porta, orientada a l'est, és de grans dimensions, amb els muntants inclinats dels quals destaquen els dos grans blocs de pedra que sustenten la única llinda de més d'1,20 m de llargada, que està partida. Mesura 1,40 m d'alçada per 1,20 m d'amplada màxima a l'exterior i de 0,70 mínima a l'interior. La coberta a l'interior és de falsa cúpula, amb caramull exterior. La seva alçada a l'interior és de 2,30 m. A l'exterior, la part davantera de la coberta ha perdut el voladís (que mesura 1,60 m) i bona part del recobriment de terra, mentre que la part posterior es conserva amb la presència de varis peus de romaní que hi estan creixent. La corona exterior per la part del darrera ha fet moviment hi es poden veure varies lloses que s'han després. A l'interior, no hi ha cap element distintiu, a part d'una espitllera orientada al sud-est.

Està protegida per un marge de dos metres d'alçada fet tot ell amb pedra seca que ressegueix l'orografia del terreny. Immediatament per sota, arran de mur hi ha un sistema de recollida d'aigües pluvials obrat amb pedra seca molt ben col·locada, amb un graó d'accés a un altre feixa. Una neteja permetria observar el domini de la tècnica de la pedra seca des del lloc d'extracció de la pedra fins a la construcció dels diferents elements necessaris per al cultiu de vinya o olivera, marges, rasots, etc.

Observacions:

Barraca inventariada per l'Observatori del Paisatge de Catalunya dins el projecte Wikipedra de construccions de pedra seca, amb el codi número 3325.

Història

La tècnica de la pedra seca es caracteritza per l'ús de la pedra sense treballar i sense cap material d'unió. Les irregularitats de les lloses es corregeixen amb pedruscall. La pedra només es treballa quan ha de tenir una tasca específica, com llindes o escaires. A Rellinars aquesta tècnica s'utilitza en les barraques de vinya, en les parets de marge per aterassar el terreny i també en tines.

Es tracta d'una tècnica amb uns orígens molt remots però que la seva expansió es vincula amb el creixement de la viticultura durant la segona meitat del segle XIX (SOLER i PERARNAU:1985). No hi ha testimonis, ni documentació que puguin aportar una cronologia més antiga. Els condicionants que afavoreixen l'aparició de les barraques són: un increment de l'àrea cultivable que provoca la construcció de parets de pedra seca per formar feixes; una atenció més continuada que reclama el conreu de la vinya, creant la necessitat d'aixopluc i magatzem d'eines del pagès que restarà més temps lligat al camp; i, finalment, la presència al Bages, d'un estrat rocós molt pròxim a la superfície.

La situació geogràfica d'aquestes barraques ve condicionada per la necessitat d'aprofitament de l'espai conreat. Podem trobar, per tant, barraques construïdes entre dues feixes de diferent nivell, sempre i quan siguin del mateix propietari. També podem trobar barraques enmig del camp, però es deu al mateix condicionant, ja que segurament es tracta d'una franja del camp rocosa o de difícil utilització pel conreu. Finalment, també podem trobar les barraques en un racó del camp, on s'amuntegaven les pedres extretes de llaurar, o fora del camp semi excavades en un marge. Segons la tipologia de la seva construcció, poden ser de planta circular o quadrangular i poden ser construccions isolades o estar adossades en un marge o altra construcció. La volta de les de planta circular es fa per aproximació de fileres. En canvi, les de planta

quadrangular poden tenir la volta per aproximació de fileres o en base a un sistema piramidal. Pel que fa al tema dels constructors, es pot parlar de tres teories: l'existència de quadrilles de "barracaires" itinerants, els "sardans", o el propi pagès. L'existència del sardans s'ha recollit en el treball de Soler i Perarnau (1985) gràcies a un informant que situa aquests personatges a finals del segle XIX. Es tracta d'homes procedents de la Cerdanya, segurament la part alta de la Cerdanya, que oferien els seus serveis per a la construccions de pedra seca, com activitat complementària en èpoques climatològicament adverses en el seu lloc de residència.

Bibliografia

PLANS MAESTRA, Jaume (2009). Arquitectura tradicional rural en pedra seca a la comarca del Bages. Ajuntament de Bellpuig i Publicacions d l'Abadia de Montserrat.

RECULL HISTÒRIC DE MURA (2017). Pedra seca, pedra viva. Patrimoni vitícola i desenvolupament econòmic. Ponències i comunicacions de la IX Trobada d'Estudis per a la preservació del patrimoni de la pedra seca als Països Catalans.

RIPOLL, Ramon, coord. (2010). La pedra seca. Evolució, arquitectura i restauració. Col·lecció Arquitectura tradicional, vol. 3. Edicions Brau. Figueres.

SOLER i BONET, Josep M. i PERARNAU i LLORENS, Jaume (1985). "Les barraques de vinya al terme municipal d'Artés (Pla de Bages)"; dins Dovella, núm. 17. Manresa, pàgs. 37-43.

SOLER i BONET, Josep M.(1987). "Barraques i tines, construccions per a la vinya"; dins Dovella, núm. 24. Manresa.

SOLER i BONET, Josep M.(1988). "La tècnica de la pedra seca. La construcció popular"; dins Dovella, núm. 29. Manresa, pàgs. 47-52.

SOLER i BONET, Josep Maria (2000). "La construcció en pedra seca, arquitectura, patrimoni i tradició"; dins Dovella, núm. 70. Manresa, pàgs. 9-11.

